

De Rechtbank van Eerste Aanleg te DENDERMONDE
dertiende kamer, rechtdoende in strafzaken, heeft in
haar openbare terechtzitting van 01 maart 2004
het hiernavolgend VONNIS gewezen:

Not.nr. 66.L9.1628/02/26

Griffie nr.

IN DE ZAAK VAN HET OPENBAAR MINISTERIE TEGEN:

1. _____, magazijnbediende, geboren te _____ op _____
_____, wonende te _____ ;
2. _____, bediende, geboren te _____ op _____
_____, wonende te _____ ;

Beklaagd van : te _____

de eerste en de tweede:

door het wanbedrijf rechtstreeks te hebben uitgevoerd of aan de uitvoering te hebben meegewerkt, of door enige daad tot de uitvoering zodanige hulp te hebben verleend dat het wanbedrijf niet had kunnen worden gepleegd, of door giften, beloften, bedreigingen, misbruik van gezag of van macht, misdadige kuiperijen of arglistigheden of het wanbedrijf rechtstreeks te hebben uitgelokt, als dader of mededader in de zin van artikel 66 van het strafwetboek

bij inbreuk op de artikelen 2, 99 § 1-1°, 146 al. 1-1° en 7°, 147, 149 en 204 van het decreet van 18 mei 1999 houdende de organisatie van de ruimtelijke ordening

- de bij artikel 99 § 1,1° bepaalde handelingen, werken of wijzigingen hetzij zonder voorafgaande vergunning hetzij in strijd met de vergunning hetzij na verval, vernietiging of het verstrijken van de termijn van de vergunning hetzij in geval van schorsing van de vergunning te hebben uitgevoerd, voortgezet of in stand gehouden, door zonder stedenbouwkundige vergunning te hebben gebouwd, op een grond één of meer vaste inrichtingen te hebben geplaatst, een bestaande vaste inrichting of bestaand bouwwerk te hebben afgebroken, herbouwd, verbouwd of uitgebreid, met uitzondering van instandhoudings- of onderhoudswerken die geen betrekking hebben op de stabiliteit
- werken, handelingen of wijzigingen die in een inbreuk zijn op de bouw- en verkavelingsvergunningen die zijn verleend krachtens het decreet betreffende de ruimtelijke ordening, gecoördineerd op 22 oktober 1996 te hebben uitgevoerd, voortgezet of in stand gehouden te hebben.

De strafsanctie voor het instandhouden van inbreuken, bedoeld in het eerste lid, 1°, 2°, 3°, 6° en 7° van artikel 146 van voormeld decreet, geldt niet voorzover de handelingen, werken, wijzigingen of het strijdige gebruik niet gelegen zijn in de ruimtelijk kwetsbare gebieden, voorzover ze geen onaanvaardbare stedenbouwkundige hinder veroorzaken voor de omwonenden of voorzover ze geen ernstige inbreuk vormen op de essentiële stedenbouwkundige voorschriften inzake de bestemming krachtens het ruimtelijk uitvoeringsplan of plan van aanleg.

In casu :

A. op niet nader te bepalen data, in de periode vanaf 1 april 2002 tot en met 30 april 2002 (stuk 8):

door het nlaatsen van:

- een houten afsluiting van 7 panelen met een lengte van 1,80 m en met een hoogte van ongeveer 1,90 meter tussen
 - een houten afsluiting van 9 panelen met een lengte van 1,80 meter en 1 paneel met een lengte van 1,20 meter, samen een lengte van 18 meter, alle 10 panelen met een hoogte van 1,90 meter en
 - een houten poort die uitgang geeft op buurtweg 83, met een breedte van 3 meter en met een hoogte van 1,80 meter
- (stuk 6).

De kadastrale omschrijving van het onroerend goed dat het voorwerp van het misdrijf is, zijnde: ligging:

aard en oppervlakte:

- bouwland, 15 a 50 ca (perceel)
- huis, 7a 94 ca (perceel)

wijk en nummer van het kadaster:

en de eigenaars ervan geïdentificeerd zijnde als:

en geboren te op
geboren te op
beiden wonende te

die de eigendomstitel hebben verkregen krachtens

- de akte van aankoop, ontvangen op 29/05/1996 (perceel)
- de akte van aankoop op 24/03/2000 (perceel)

De rechtbank nam kennis van :

- de dagvaarding waarmee de zaak bij deze rechtbank werd aanhangig gemaakt en die op 12 november 2003 werd betekend aan de eerste beklagde persoonlijk en aan de tweede beklagde door afgifte aan haar echtgenoot, de eerste beklagde ;
- de overschrijving van deze dagvaarding op het hypotheekkantoor te op 18 november 2003 onder het nummer zodat voldaan is aan de voorwaarde vastgelegd in artikel 160 van het decreet van 18 mei 1999 houdende de organisatie van de ruimtelijke ordening ;
- de processen-verbaal en de overige stukken der rechtspleging.

De rechtbank aanhoorde op de openbare terechtzitting van 23 februari 2004:

- het Openbaar Ministerie in de persoon van substituuat procureur des Konings in zijn voordracht van de zaak en in zijn eis ;
- de beklagden in hun middelen van verdediging voorgedragen door henzelf en door hun raadman mr advocaat met kantoor te

1. De gegrondheid van de strafvordering

1.1.1.

N.a.v. een klacht door een buurvrouw werd vastgesteld dat te 17 houten panelen die een afsluiting vormen zonder vergunning werden geplaatst. Het perceel is deels gelegen in agrarisch gebied en deels in een woongebied met landelijk karakter. De uitgevoerde werken werden als volgt beschreven : *“houten afsluiting tussen eigendom : 7 panelen van 1,80 meter lengte en ongeveer 1,90 meter hoog ; totale lengte 12,6 meter ; houten afsluiting op perceel achter woning 9 panelen van 1,80 meter lengte en 1 paneel van 1,20 meter lengte, allen 1,80 meter hoogte (palen tussen panelen zijn 2,0 meter hoog), totale lengte van ongeveer 18 meter ; houten poort van 3 meter breedte en 1,80 meter hoogte : poort heeft uitgang op buurtweg gebruikte materialen : hout : lichtbruine platen”*. (st. 6).

1.1.2.

De tweede beklaagde verklaarde op 19 augustus 2002 : *“... Op onze eigendom naast de woning – om onze eigendom af te scheiden – plaatsten wij vier jaar terug twee houten platen. Ongeveer in de maand april 2002 plaatsten wij dan de overige houten platen : nog 5 platen tussen onze eigendom en die van de buur nummer Verder nog platen op het perceel achter woning nummer om deze eigendom af te zetten. Wij lieten de platen zetten door Deze heeft ons geen vergunning gevraagd. Wij waren in het gedacht dat wij dat mochten doen zonder vergunning. We hebben onze verkavelingsvoorschriften niet bekeken. Daarom hebben wij geen vergunning aangevraagd noch verkregen. Ik zal bij de dienst bouw nagaan of een regularisatie (via een verkavelingswijziging) mogelijk is en door ons zal worden aangevraagd. .. Betreffende platen en grond waarop deze platen staan, is eigendom van mijzelf en mijn echtgenoot wij gaven bijgevolg opdracht ervoor. ..”* (st. 8).

1.1.3.

Het perceel is gelegen in een goedgekeurde verkaveling d.d. 8 juli 1993 (ref. Volgens de verkavelingsvoorschriften dienen de perceelsgrenzen te worden afgesloten met een doorlevende haag of met stijlen en vlechtdraad, eventueel versterkt met een grondplaat (st. 15). Bij besluit van het schepencollege van d.d. 20 augustus 1998 werd bepaald dat de maximale hoogte der straat- en voortuinafsluiting 1,80 meter bedraagt en dat die kan bestaan uit een levende haag al dan niet gecombineerd met gemetselde pilasters (st. 27).

1.1.4.

Op 7 november 2002 was er nog geen verkavelingswijzigingsaanvraag ingediend (st. 46). Een landmeter zou in opdracht van de eerste beklaagde een regularisatiedossier samenstellen. Op 17 januari 2003 verwees de eerste beklaagde opnieuw naar de door

hem gecontacteerde landmeter die hem had gezegd dat hij zich geen zorgen hoefde te maken en dat de zaak stedenbouwkundig zou in orde worden gebracht (st. 51).

1.1.5.

Het schepencollege heeft bij brief d.d. 9 oktober 2002 een herstellvordering bezorgd aan de procureur des Konings (*"Het schepencollege is van mening dat door het plaatsen van houten panelen en een houten poort in een woongebied met landelijk karakter het open karakter van de omgeving wordt verstoord en verwijst naar het bezwaar van de aanpalende eigenaar ...Het schepencollege stelt als herstellvordering voor namelijk : de plaats in de oorspronkelijke toestand te herstellen"*) (st. 47-48). De gewestelijk stedenbouwkundig inspecteur heeft zich bij brief d.d. 29 september 2003 aangesloten bij de vordering van het college en tevens gevorderd dat hij zou worden gemachtigd tot ambtshalve uitvoering en dat een dwangsom van 50,00 EUR zou worden opgelegd (st. 55).

1.2.1.

Uit de gegevens van het opsporingsonderzoek zoals hierboven weergegeven en de behandeling ter terechtzitting blijkt afdoende dat de beklaagden zich schuldig hebben gemaakt aan het zonder vergunning en in strijd met de verkavelingsvoorschriften plaatsen van de houten afsluiting en de houten poort zoals beschreven onder de enige tenlastelegging der dagvaarding. Er weze benadrukt dat de beklaagden niet worden vervolgd voor de instandhouding van deze constructies.

1.2.2.

De bewering van de beklaagden dat zij niet zouden hebben geweten dat de aangebrachte constructies strijdig waren met de verkavelingsvoorschriften en dat daarmee het moreel element van het misdrijf zou ontbreken acht de rechtbank volstrekt ongeloofwaardig. De beklaagden moeten ongetwijfeld met de voorschriften van de verkavelingsvergunning vertrouwd geweest zijn en het staat dan ook voor de rechtbank vast dat zij de feiten omschreven onder de enige tenlastelegging wetens en willens hebben gepleegd.

1.2.3.

De stelling van de beklaagden dat er geen vergunningsplicht zou zijn indien op de gebouwde afsluiting klimop of een andere groenbedekkers zouden worden aangebracht, omdat aldus een levende haag zou worden gecreëerd, overtuigt de rechtbank geenszins. De verkavelingsvoorschriften zijn bijzonder duidelijk : alleen een doorlevende haag al dan niet met stijlen en vlechtdraad eventueel versterkt met een grondplaat is toegelaten. Dit voorschrift kan onmogelijk worden uitgebreid tot afsluitingen bestaande uit volle houten panelen met een hoogte van ongeveer 1,80 à 1,90 meter. Het is duidelijk dat dergelijke panelen op zich een afsluiting vormen los van de levende haag en niet kunnen worden gelijkgesteld met een vlechtdraad waarop klimop of andere groenbedekkers kunnen groeien.

2. De straftoemeting

2.1.

De straftoemeting moet worden bepaald gelet op de aard en de objectieve ernst van de bewezen verklaarde feiten, de begeleidende omstandigheden en de persoonlijkheid van de beklaagden zoals die onder meer blijkt uit het strafrechtelijk verleden, de gezinstoestand en de arbeidssituatie voor zover die de rechtbank bekend zijn.

2.2.

De door de beklaagden gepleegde feiten kunnen niet worden getolereerd. De beklaagden moeten de normen die de overheid heeft uitgewerkt ter realisatie van het beleid inzake stedenbouw en ruimtelijke ordening respecteren. De beklaagden mogen hun individueel belang niet boven het algemeen belang – dat is gebaat met een goede ruimtelijke ordening – laten prevaleren. De rechtbank is er zich van bewust dat de feiten waarvoor de beklaagden worden vervolgd, moet worden geschetst in het kader van een conflict met de buren en dat de aangebrachte afsluiting van aard is om de hinder waarover de buren klaagden weg te nemen, doch zulks doet geen afbreuk aan de strafbaarheid van de door de beklaagden gepleegde feiten.

2.3.

De eerste beklaagde, thans jaar oud en magazijnbediende (werkzaam bij maandelijks netto inkomen van ongeveer 1.000,00 EUR), en de tweede beklaagde, thans jaar en bediende (thans met een ziekte-uitkering van ongeveer 700,00 EUR, lijdend aan vonen samen. Zij beschikken beiden over een vlekkeloos strafrechtelijk verleden, wat enige mildheid bij de straftoemeting verantwoordt.

2.4.

De straftoemeting moet niet alleen de vergeldingbehoefte dienen maar ook de speciale en generale preventie. De op te leggen straf moet van aard zijn de beklaagden ervan te weerhouden zich in de toekomst nog aan dergelijke feiten schuldig te maken en hen aan te sporen respect te betonen voor de regels die beogen in Vlaanderen tot een ordentelijke ruimtelijke ordening te komen.

2.5.

Het komt de rechtbank dan ook passend en rechtmatig voor aan de beklaagden voor de bewezen geachte feiten omschreven onder de enige tenlastelegging, de in het beschikbare gedeelte van dit vonnis bepaalde geldboete op te leggen.

3. De herstellvordering

3.1.

Bij brief d.d. 9 oktober 2002 werd door het college van burgemeester en schepenen van een herstellvordering bezorgd waarbij op gemotiveerde wijze werd beslist om m.b.t. de feiten omschreven onder de enige tenlastelegging, een herstelmaatregel te vorderen bestaande in het herstel in de oorspronkelijke staat (st. 47-48). De gewestelijk stedenbouwkundig inspecteur heeft zich daarbij aangesloten (st. 55).

3.2.

Artikel 149 van het decreet van 18 mei 1999 houdende de organisatie van de ruimtelijke ordening zoals gewijzigd door artikel 8 van het decreet van 4 juni 2003 houdende wijziging van het decreet van 18 mei 1999 houdende de organisatie van de ruimtelijke ordening, wat het handhavingsbeleid betreft (*B.S.* 22 augustus 2003, inwerkingtreding op die datum ingevolge artikel 12 van dit decreet) bepaalt dat voor inbreuken die dateren van voor 1 mei 2000 het voorafgaand en eensluidend advies is vereist van de Hoge Raad voor het Herstelbeleid. Het misdrijf dat in hoofde van de beklaagden bewezen wordt geacht, werd gepleegd na 1 mei 2000 zodat het eensluidend advies van de voormelde hoge raad niet hoeft te worden ingewonnen. Artikel 198bis van het decreet van 18 mei 1999 houdende de organisatie van de ruimtelijke ordening zoals ingevoegd door artikel 11 van het voormelde decreet van 4 juni 2003 bepaalt bovendien dat de regels inzake het in te winnen eensluidend advies van de Hoge Raad voor het Herstelbeleid pas in werking treden nadat de Hoge Raad voor het Herstelbeleid is opgericht en het huishoudelijk reglement is goedgekeurd, wat nog niet is gebeurd.

3.3.

Artikel 149 § 1 al. 2 van het decreet van 18 mei 1999 houdende de organisatie van de ruimtelijke ordening zoals gewijzigd door artikel 8 van het voormelde decreet van 4 juni 2003 bepaalt dat voor misdrijven waarvan de eigenaar kan aantonen dat ze werden gepleegd voor 1 mei 2000 in principe steeds het middel van de meerwaarde kan worden aangewend. Het is duidelijk dat het misdrijf in deze zaak werd gepleegd na 1 mei 2000 zodat deze bepaling niet kan worden toegepast.

3.4.

De door het college van burgemeester en schepenen gevorderde herstelmaatregel, waarbij de gewestelijk stedenbouwkundig inspecteur zich heeft aangesloten, is in die omstandigheden wettig en nog steeds noodzakelijk om aan de gevolgen van het misdrijf een einde te stellen en legt aan de veroordeelden geen kennelijk onredelijke lasten op. Tot deze herstellvordering werd beslist door bevoegde instanties met inachtneming van de substantiële vormvoorschriften. Er blijkt niet dat deze beslissing werd genomen met machtsafwending, machtsoverschrijding of miskennis van enig beginsel van

behoorlijk bestuur. De herstellvordering strookt dan ook met de wet. Zij moet dan ook worden ingewilligd.

3.5.

Door de gewestelijk stedenbouwkundig inspecteur werd tevens een dwangsom gevorderd van 50,00 EUR per dag vertraging in de nakoming van de herstellvordering. Het talmen van de beklagden om tot herstel over te gaan, verantwoordt het verbeuren van de dwangsom bij niet naleving van het bevel tot herstel. Dit bedrag is van aard dat het een gepaste aansporing vormt voor de beklagden om zelf tot herstel over te gaan.

Gezien de hierna vermelde artikelen :

Wet van 15 juni 1935 op het gebruik der talen in gerechtszaken, art. 11, 12, 14, 22, 31 tot en met 37, 40 en 41 ;

Wetboek van strafvordering, art. 162, 179, 182, 184, 185, 189, 190, 190ter, 194, 195 ;

Wet van 5 maart 1952 betreffende de opdecienen op de strafrechtelijke geldboeten, art. 1 ;

Strafwetboek, art. 38, 40, 50 en 66 ;

Decreet van 18 mei 1999 houdende de organisatie van de ruimtelijke ordening, art. 2, 99 § 1, 1°, 146 al. 1, 1°, 147, 149, 153, 198bis en 204 ;

Wet van 1 augustus 1985 houdende fiscale en andere bepalingen zoals gewijzigd door de wet van 24 december 1993, art 29 en het koninklijk besluit van 18 december 1986 betreffende de commissie voor hulp van slachtoffers van opzettelijke gewelddaden, art. 58 ;

Koninklijk besluit van 28 december 1950 houdende tarief in strafzaken, art. 91, zoals gewijzigd door het koninklijk besluit van 11 december 2001 betreffende de invoering van de euro in de regelgeving inzake justitie ;

Verordening (EG) nr. 974/98 Raad van 3 mei 1998 over de invoering van de euro, art. 1, 2, 3 en 14 ;

Verordening (EG) nr. 1103/97 Raad van 17 juni 1997 over enkele bepalingen betreffende de invoering van de euro, art. 1, 4 en 5 ;

Verordening (EG) nr. 2866/98 Raad van 31 december 1998 over de omrekeningskoersen tussen de euro en de munteenheden van de lidstaten ;

Wet van 26 juni 2000 betreffende de invoering van de euro in de wetgeving die betrekking heeft op aangelegenheden als bedoeld in artikel 78 van de grondwet, art. 2, 3, 4 en 6 ;

Wet van 30 oktober 1998 betreffende de euro, art. 3 tot 6 ;

Koninklijk besluit van 30 oktober 1998 tot vaststelling van de datum van inwerking van de bepalingen van de wet van 30 oktober 1998

OM DEZE REDENEN, DE RECHTBANK :

RECHTDOEND OP TEGENSPRAAK

Veroordeelt de beklaagden en voor de feiten omschreven onder de enige tenlastelegging, elk tot een GELDBOETE van 26,00 EUR, met 40 decimes verhoogd, 130,00 EUR bedragende.

Zegt dat bij gebreke aan betaling binnen de door de wet bepaalde termijn, de lastens de beklaagden en uitgesproken geldboeten van 130,00 EUR zullen kunnen worden VERVANGEN door telkens een gevangenisstraf van 8 DAGEN.

Spreekt de verplichting uit om een bedrag van 10,00 EUR, met 45 decimen verhoogd, 55,00 EUR bedragende, te betalen bij wijze van bijdrage tot financiering van het Fonds tot financiële hulp aan slachtoffers van opzettelijke gewelddaden, namelijk EEN-MAAL deze bijdrage in hoofde van de beklaagde en EENMAAL deze bijdrage in hoofde van de beklaagde

Beveelt op vordering van het college van burgemeester en schepenen van en van de gewestelijk stedenbouwkundig inspecteur, en de plaats zijnde het perceel gelegen te

in de oorspronkelijke plaats te herstellen door het verwijderen van een houten afsluiting bestaande uit zeven panelen, een houten afsluiting bestaande uit negen panelen en een houten poort en dit binnen een termijn van een jaar vanaf de dag waarop dit vonnis in kracht van gewijsde zal treden.

Zegt voor recht bij toepassing van artikel 153 al. 1 van decreet van 18 mei 1999 dat voor het geval het strijdig gebruik niet binnen de vastgelegde termijn wordt gestaakt de gewestelijk stedenbouwkundig inspecteur ambtshalve in de uitvoering van de bevolen herstelmaatregel zal kunnen voorzien.

Zegt voor recht dat op vordering van de gewestelijk stedenbouwkundig inspecteur door en een dwangsom zal worden verbeurd van 50,00 EUR per dag vertraging in de nakoming van dit bevel.

Legt de beklaagden en elk een vergoeding op van 25,00 EUR zoals bedoeld door artikel 91 van het koninklijk besluit van 28 december 1950 houdende tarief in strafzaken.

Veroordeelt de beklaagden en hoofdelijk tot de aan de zijde van het Openbaar Ministerie gevallen gerechtskosten, in hun geheel begroot op de som van 147,80 EUR.

Aldus uitgesproken in openbare terechtzitting van
EEN MAART TWEEDUIZEND EN VIER.

Aanwezig :

alleenrechtsprekend rechter in strafzaken.
substituut procureur des Konings
e.a. adjunct-griffier